

Ένας ανεμοστρόβιλος από ατσάλι και φως

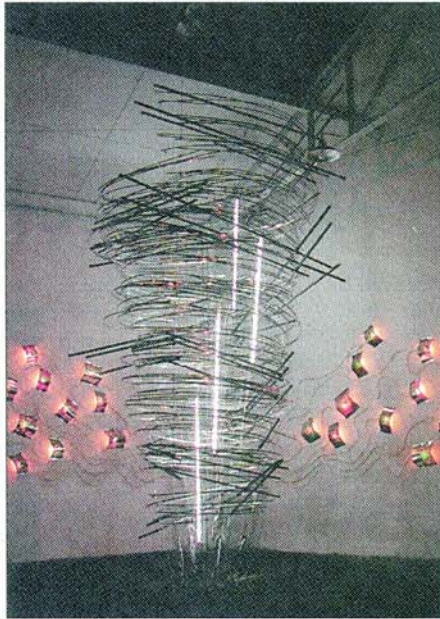
Της **ΒΑΝΕΣΣΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ**

ΤΕΧΝΗ ΠΑΡΙΣΙ. Η μετατροπή πρώην βιομηχανικών χώρων σε ατελιέ δεν είναι καινούργιο φαινόμενο. Πόσω μάλλον σε μια πόλη σαν το Παρίσι, όπου ο χώρος είναι πλέον πολυτέλεια. Η Μάρω Αβράμπου, εγκατεστημένη εδώ και πολλά χρόνια στη Γαλλία, και ο Δημήτρης Ξενάκης, γεννημένος στο Παρίσι, ανήκουν στη μεγάλη μερίδα καλλιτεχνών τους οποίους αυτή η έλλειψη οικονομικά προσιτών χώρων στο κέντρο της πόλης οδήγησε στην περιφέρεια, στη λεγόμενη παρισινή «banlieue». Είτε πρόκειται για ατελιέ και εναλλακτικούς εκθεσιακούς χώρους είτε για σχολές σύγχρονου χορού ή τσίρκου, εκεί κινείται πια η σύγχρονη δημιουργία. Μέσα σε πέντε χρόνια, οι δύο καλλιτέχνες κατάφεραν να μετατρέψουν ένα μηχανουργείο της Aubervilliers (βορειοανατολικό προάστιο) σε εντυπωσιακό σπίτι-ατελιέ, με άπλετο φυσικό φως -χάρη στην τυπική σ' αυτά τα κτίρια οροφή από σίδηρο και γυαλί- και έναν μικρό κήπο στη μέση.

Αφορμή για να ανοίξουν τις πόρτες τους στο κοινό στάθηκε η συμμετοχή τους σε μια έκθεση που διοργάνωσαν από κοινού με μια ομάδα καλλιτεχνών με ιδιαίτερη ευαισθησία σε ζητήματα όπως η λειτουργία της τέχνης στον δημόσιο χώρο και η λεγόμενη in situ δημιουργία (έργα φτιαγμένα ειδικά για έναν συγκεκριμένο τόπο). Η επινόηση δικτύων επικοινωνίας και εφήμερων καταστάσεων που να φέρνουν σε επαφή τους καλλιτέχνες με τους κατοίκους της πόλης, καθώς και οι πρωτότυπες συναρμογές υλικών και εικόνων είναι τα κίνητρα που επικαλούνται τα μέλη του «L' art est public» (Η τέχνη είναι δημόσια). Η έκθεση, πίσω από έναν περίπλοκο τίτλο-κολλάζ εννοιών, «juxtapositions & stratifications», είναι, στο ίδιο πνεύμα, μια πρόταση επανοικειοποίησης του εν λόγω κτιρίου μέσα από εικαστικές προτάσεις που συνδιαλέγονται με ό,τι

αυτό μπορεί να εμπνέει ή να φέρει στην ιστορία του.

Με τη μορφή ενός εντυπωσιακού ανεμοστρόβιλου από ατσάλινες λάμες και μεταλλικές βέργες, προερχόμενες από την ψευδοροφή του κτιρίου, και τέσσερις λουρίδες νέον, που μοιάζει να εκτοξεύονται από το έδαφος, το έργο που παρουσιάζουν η Μάρω Αβράμπου και ο Δημήτρης Ξενάκης παραπέμπει στα υλικά του οικήματος που του έδωσε μορφή αλλά και στην εικόνα των περιφερειακών δακτυλίων της πόλης, σύμβολα της οικιστικής εξάπλωσης. Ο Δημήτρης Ξενάκης συνηθίζει να εργάζεται in situ με τα υλικά και τους

Το έργο των Δημήτρη Ξενάκη και Μάρως Αβράμπου, στο Παρίσι.

συμβολισμούς των τόπων όπου τον καλούν συνήθως να επέμβει, ανακυκλώνοντάς τα και αλλάζοντάς τους χρήση για να φτιάξει μεγάλες κατασκευές ή γλυπτά τοπίου (land art). Η Μάρω Αβράμπου, τεχνίτης των φωτισμών, με μεγάλη εμπειρία στον χώρο του θεάτρου και της σκηνογραφίας, έχει προσθέσει στον τοίχο μια σειρά από φωτισμένα κομμάτια «φιλμ» όπου έχει εκτυπώσει εικόνες από φυτά και λουλούδια. Αυτό το ηλεκτροφόρο αναρριχητικό φυτό παραπέμπει στους κήπους που καταλάμβαναν το έδαφος στο οποίο εκείνοι σήμερα ζουν και εργάζονται, πριν η βιομηχανική «απαλλοτριώση» έρθει να το καλύψει με ατσάλι και σίδηρα.